

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 425/2015-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Geregom, Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Tpo 20/15 zo 16. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva [REDACTED] podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Tpo 20/15 zo 16. júla 2015 porušené boli.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania [REDACTED] v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet advokáta JUDr. Jána Gerega, Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 20/15 zo 16. júla 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 16. júla 2015“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 45/2015 z 10. júla 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 10. júla 2015“) bol sťažovateľ prepustený na slobodu s tým, že okresný súd jeho väzbu nahradil prijatím peňažnej záruky zloženej [REDACTED] v sume 30 000 €, ako aj jeho písomným sľubom, pričom mu boli zároveň uložené obmedzenia a povinnosti spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia, zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie, ako aj pravidelne dvakrát mesačne dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Revúca.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „prokurátor“) podal proti uzneseniu okresného súdu z 10. júla 2015 po jeho vyhlásení sťažnosť priamo do zápisnice z pojednávania, ktorú písomne odôvodnil 14. júla 2015. Uvedená písomnosť bola doručená Advokátskej kancelárii GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., až 17. júla 2015.

Krajský súd uznesením zo 16. júla 2015 rozhodol podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o zrušení uznesenia okresného súdu z 10. júla 2015, žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a ponechal ho naďalej vo väzbe, podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal peňažnú záruku zloženú [REDAKOVANÉ] v sume 30 000 € ako náhradu jeho väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Uznesenie krajského súdu zo 16. júla 2015 podľa sťažovateľa trpí vadami spočívajúcimi v porušení viacerých článkov ústavy, dohovoru, ako aj ustanovení Trestného poriadku.

Sťažovateľ vo svojej argumentácii poukázal na to, že krajský súd o sťažnosti prokurátora rozhodol 16. júla 2015, t. j. jeden deň pred tým, ako boli písomné dôvody sťažnosti prokurátora doručené jeho obhajcovi do jeho sídla poštou. Sťažovateľovi do väznice uvedená písomnosť nebola doručená vôbec. Krajskému súdu boli písomné dôvody sťažnosti prokurátora doručené z okresného súdu faxom.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k dôvodom sťažnosti prokurátora, pretože uvedená písomnosť mu nebola doručená a jeho obhajcovi bola doručená až deň po rozhodnutí krajského súdu. Uvedeným postupom krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k výraznému zásahu do jeho práv obhajoby. Konanie v predmetnej veci je v štádiu prípravného konania. Sťažovateľ je vo väzbe od 27. marca 2015 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a väzba je vykonávaná v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica.

Všeobecné sudy podľa sťažovateľa síce preskúmavali zákonnosť jeho väzby urýchlene, avšak zároveň mu svojím postupom znemožnili vyjadriť sa k písomným dôvodom sťažnosti prokurátora a uvedené pochybenie nebolo odstránené ani v konaní predchádzajúcom vydaniu uznesenia krajského súdu zo 16. júla 2015. Uvedeným postupom, t.j. nedoručením písomných dôvodov sťažnosti prokurátora sťažovateľovi, bolo sťažovateľovi znemožnené vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam jeho väzby a k porušeniu zásady rovnosti zbraní, zásady kontradiktórnosti konania, ako aj práva na spravodlivý súdny proces, a to o to výraznejšie, že pred krajským súdom došlo k zmene uznesenia okresného súdu z 10. júla 2015.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu zo 16. júla 2015 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší uvedené uznesenie a prikáže krajskému súdu prepustiť ho z väzby a zároveň zaviazne krajský súd na úhradu trov konania v sume 355,73 €.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 425/2015-14 zo 4. novembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľa odmietol.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k predmetnej sťažnosti podaním sp. zn. Spr 1359/15 z 30. novembra 2015 vyjadril krajský súd prostredníctvom svojho podpredsedu, ktorý vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa v podstatnom uviedol:

«V súvislosti so sťažnosťou uvádzam, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) nemá momentálne k dispozícii spis Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.

0Tp/45/2015, ale vychádza výlučne zo zberných spisov krajského súdu a to sp. zn. 2Tpo/20/2015 a 2Tpo/30/2015.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je, že mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k dôvodom sťažnosti prokurátora pri rozhodovaní krajského súdu pod sp. zn. 2Tpo/20/2015, ktorý rozhodoval na neverejnom zasadnutí dňa 16. júla 2015, pretože tieto sťažovateľovi neboli vôbec doručené a jeho obhajcovi boli dôvody sťažnosti doručené až v deň rozhodovania odvolacieho súdu.

K obsahu sťažnosti v trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ] uvádzam, že krajský súd uznesením na neverejnom zasadnutí dňa 16. júla 2015 prejednal sťažnosť krajského prokurátora proti uzneseniu sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/45/2015 zo dňa 10. júla 2015 a svojim rozhodnutím zrušil uznesenie sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 10. júla 2015 v zmysle ust. § 194 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a obvineného [REDAKOVANÉ] ponechal aj naďalej vo väzbe. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku peňažnú záruku zloženú [REDAKOVANÉ] v sume 30.000,- Eur ako náhradu väzby obvineného [REDAKOVANÉ] neprijal. Podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku písomný sľub obvineného [REDAKOVANÉ] neprijal. Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku väzbu obvineného [REDAKOVANÉ] nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Predmetná trestná vec napadla na krajský súd dňa 13. júla 2015. Senát 2To má pojednávacie dni vo štvrtky a preto v rámci urýchleného rozhodovania o väzobných veciach, čo je zaužívaná súdna prax, bol nariadený termín neverejného zasadnutia na deň 16. júla 2015. Zo zberného spisu nie je preukázateľné, či a kedy bola sťažnosť prokurátora doručená obvinenému, resp. jeho obhajcovi do advokátskej kancelárie. Je zrejmé, že pokiaľ by odvolací súd nevyhovел sťažnosti krajského prokurátora a obvinený by bol prepustený z väzby na slobodu, tak ako rozhodol okresný súd, nebol by podával ústavnú sťažnosť.

Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení svojho rozhodnutia veľmi explicitne na strane 3 v súvislosti s prijatím peňažnej záruky poukázal na absenciu výnimočných okolností prípadu, ktorých preukázanie je zásadné pre nahradenie dôvodov väzby niektorým zo zákonných spôsobov, kde zdôrazňuje, že obvinený [REDAKOVANÉ] môže reálne pokračovať

v trestnej činnosti, čo je umocnené skutočnosťou, že protiprávneho konania sa mal dopustiť v priebehu skúšobnej doby podmieneného prepustenia s výkonom trestu odňatia slobody, ktorý trest mu bol uložený za rovnakú trestnú činnosť.

Ďalej by som chcel poukázať aj na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2Tpo/30/2015 zo dňa 8. októbra 2015, kedy na neverejnom zasadnutí prejednával sťažnosť krajského prokurátora a obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/45/2015 zo dňa 2. októbra 2015, kedy tak isto o tejto väzobnej veci Krajský súd v Banskej Bystrici konal urýchlene. Týmto rozhodnutím bol obvinený [REDAKOVANÉ] prepustený z väzby na slobodu. V tomto rozhodnutí na strane 5 v závere rozhodnutia zo dňa 8. októbra 2015 sp. zn. 2Tpo/30/2015 krajský súd konštatuje, že ďalšia ponúknutá peňažná záruka a to zvýšená z čiastky 30.000,- Eur oproti rozhodnutiu zo 16. júla 2015 sp. zn. 2Tpo/20/2015 na 40.000,- Eur; že takáto výška je už dostatočná, aby odstránila obavu, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, nakoľko takáto čiastka by predstavovala citeľnú ujmu pre zložiteľa peňažnej zámky.

K argumentácii sťažovateľa, že mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k dôvodom sťažnosti prokurátora uvádzam, že tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca poznali argumentáciu krajského prokurátora k žiadosti o prepustenie z väzby. Túto argumentáciu použil prokurátor vo svojom stanovisku k žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (číslo listu 3 odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/45/2015 zo dňa 10. júla 2015), ako i pri záverečnom návrhu po výsluchu sťažovateľa pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý vo veci rozhodoval. Z týchto dôvodov mám za to, že tak argumentácia sťažovateľa, ako i prokurátora bola v čase rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici všetkým účastníkom známa a bolo len výlučne na príslušnom súde, ako sa s touto argumentáciou vysporiada vo svojom rozhodnutí.

Z ust. § 2 ods. 6 Trestného poriadku vyplýva požiadavka, aby orgány činné v trestnom konaní a súdy vybavovali a rozhodovali väzobné veci prednostne a urýchlene. Táto skutočnosť musí byť sťažovateľovi a jeho obhajcovi známa.

... súhlasíme s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.»

Právny zástupca v podaní z 9. decembra 2015 doručenom ústavnému súdu 11. decembra 2015 uviedol:

„... trvám na pôvodnom stanovisku a k vyjadreniu Krajského súdu udávam, že toto je neopodstatnené a teda aj právne bezvýznamné. ... súhlasím s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania o prijatom návrhu...“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podstata argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdení, podľa ktorého nedoručením dôvodov sťažnosti prokurátora došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania, porušeniu jeho práva na obhajobu, a tým aj práva na spravodlivé súdne konanie pri rozhodovaní o väzbe.

Podľa názoru krajského súdu k porušeniu práv sťažovateľa nedošlo, pretože tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca poznali argumentáciu prokurátora k podanej sťažnosti, pretože túto použil už vo svojom stanovisku k žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu.

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým poukázať na svoju doterajšiu judikatúru (napr. sp. zn. II. ÚS 18/2013), v ktorej už uviedol, že súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v odseku 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade v čl. 5 ods. 4 dohovoru. Z doterajšej judikatúry vyplýva, že určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké, ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. V každom prípade musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe. Vždy musí byť zaručená

kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (de Wilde c. Belgicko, Trzaska c. Poľsko a ďalšie).

Osoba vo väzbe musí mať možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti ponechaniu vo väzbe. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam prokurátora o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému, resp. obžalovanému v týchto smeroch poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp rovnosti zbraní). Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu rovnosti zbraní predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (III. ÚS 198/05, II. ÚS 18/2013).

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru prokuratúry alebo všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013).

Porušenie tohto práva treba považovať za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré musí byť dodržiavané nielen v konaní vo veci samej, ale aj v rámci preskúmania dôvodnosti väzby (II. ÚS 18/2013).

Pri skúmaní daného prípadu je potrebné z pohľadu ústavného súdu najprv konštatovať, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že dôvody sťažnosti prokurátora neboli sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi zo strany súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci vôbec doručené pred vydaním uznesenia krajského súdu zo 16. júla 2015, a preto sa sťažovateľ nemohol k týmto dôvodom vyjadriť. Podľa presvedčenia ústavného súdu stanovisko krajského súdu nemožno akceptovať. Posúdenie otázky, či dôvody

sťažnosti prokurátora obsahujú nové okolnosti a či je preto z pohľadu sťažovateľa potrebné sa k nim vyjadrovať, je výlučne vecou sťažovateľa, lebo iba on môže posúdiť otázku potreby reagovať na argumentáciu protistrany.

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd uznesením z 10. júla 2015 v predmetnej veci rozhodol a prokurátor pri vyhlásení tohto uznesenia podal sťažnosť priamo do zápisnice. Písomné dôvody sťažnosti prokurátora boli okresnému súdu doručené osobne 15. júla 2015, avšak spis v predmetnej veci sa od 13. júla 2015 nachádzal už na krajskom súde. Krajská prokuratúra svoje podanie zo 14. júla 2015 doručila v ten istý deň 17. júla 2015 sťažovateľovi i jeho obhajcovi. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol uznesením zo 16. júla 2015.

Povinnosťou súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci bolo v záujme naplnenia, resp. zachovania práva sťažovateľa na obhajobu presvedčiť sa, či bola sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi poskytnutá dostatočná a primeraná možnosť na vyjadrenie sa k podaniu zo 14. júla 2015 ešte pred rozhodovaním v tejto veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcej z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Z vyjadrenia krajského súdu z 30. novembra 2015 vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 30/2015 z 8. októbra 2015 okrem iného rozhodol aj o prepustení sťažovateľa z väzby. S ohľadom na túto skutočnosť sa už rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie uznesenia krajského súdu zo 16. júla 2015 a prikázanie jeho prepustenia na slobodu ústavným súdom stalo bezpredmetným.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 355,73 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 je 139,83 € a hodnota režijného paušálu je 8,39 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2015 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 296,44 € vrátane režijného paušálu. Právny zástupca si uplatňoval aj nárok na zvýšenie sumy o 20 %, keďže je platiteľom DPH, avšak ústavnému súdu nepredložil osvedčenie o registrácii DPH. Ústavný súd nepriznal úhradu

trov za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2016